UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Rev: Et Eximii Patris P. Francisci Aloysii Kamperger E Societate Jesu Ss: Theologiæ Doctoris ejusdémque olim in Carolo-Ferdinandæa Universitate Pragensi Professoris Publici & Ordinarij Dein ...

Kamperger, Franz Alois

Eystadii, 1705

Articulus I. An in Beatis detur aliqua Beatitudo accidentalis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-84291

Visual Library

habuerit spem, in quantum est virtus Theologica, sive, in quantum tendit in fruitionem DEI consequendam, quod est objectum principale virtutis spei, specificativè acceptæ. Atque ita hunc locum intellexit citatus Suarez, dum eum pro nostra sententia allegat.

QUÆSTIO UNDECIMA:

DE

Beatitudine accidentali. dotibus & fructibus Beatorum.

ARTICULUS I.

An in Beatis detur aliqua Beatitudo accidentalis?

R*Esp: dari. Probatur*: Quia per Beatitudinem accidentalem nihil intelligitur hoc loco aliud, quàm aliquod præmium accidentarium & distinctum, tum ab ipsis actibus beatificis Visionis & amoris, tum ab ijs, quæ vel per modum proprietatis ad hos actus consequuntur, vel ab ijs præsupponuntur, atqui hujusmodi præmia dantur in Beatis, ergo. *Probat: Min:* authoritate Script: quæ varia hujus generis præmia conferri significat Beatis. Tale est illud Luc: 15. *Ita gaudium erit in cœlo super uno peccatore.* & infrà: *Gaudium erit coram Angelis DEI.* Et Ps: 149. *Exultabunt Sancti in gloria* &c. *Fulgebunt justi.* Sap: 3. Ubi sine dubio sermo est de novo fulgore & gaudio animæ, distincto, ab eo, quod profluit ex Visione, & amore beatifico DEI. Tale & illud Matth: 19. *Vos qui secuti estis me* &c. Et illud de Virginibus: *Cantabunt canticum novum, & nemo poterat dicere canticum.* &c. *Virgines enim sunt.* Apoc: 14. Et de Martyribus: *Amicti stolis albis, & palmæ in manibus eorum.* Item illud de Doctoribus Daniel: 11. *Qui ad justitiam eruditi sunt multos, quasi stellæ fulgebunt in perpetuas æternitates.* Et Matth: 5. *Qui fecerit, & docuerit, hic magnus vocabitur &c.* Quibus omnibus clarè indicatur, dari quædã præmia certis solùm Beatis communia, adeóque à Beatitudine essentiali, quæ omnibus Beatis cõmunis est, distincta. Quò etiam facit illud Luc: 6. *Mensuram bonam, & confertam, & coagitatam, & supereffluentem dabunt in sinum vestrum.* Per quod significatur, Beatis non solùm dandum præmium condignum beatitudinis essentialis, sed etiam ultra illud, speciales gratias, honores, prærogativas propter aliqua opera virtutis &c. *Probatur eadem min: 2.* Quia omnes aliæ essentiæ creatæ habent quasdam perfectiones accidentales, per quas complentur, & perficiuntur, ergo idem dicendum de essentia beatitudinis formalis, quæ est aliquid creatum. *Probatur 3.* Quia Beatitudo essentialis non continet formaliter omnem bonitatem & perfectionem, quæ convenire potest Beatis, & appeti ab illis, ergo præter illam dari convenit quædam bona alia secundaria, quæ dici solent beatitudo accidentalis. *Probatur 4.* Quia sicut in omni peccato mortali inveniuntur duo: primò aversio à DEO, secundò conversio ad creaturam, ita etiam in omni merito Justorum invenitur primò bonitas quædam creata, quam habet opus meritorium in se; secundò habitudo ad DEUM, tanquam ad finem ultimum, ad cujus gloriam cedit, & ad quem vel actualiter, vel habitualiter, aut interpretativè refertur; atqui in damnatis duplex datur pœna peccati mortalis, una quasi essentialis, quæ correspondet aversioni à DEO, nimirum pœna damni, altera quasi accidentalis, quæ respondet conversioni ad bonum creatum, videlicet pœna sensus, ergo etiam in Beatis duplex datur præmium meritorum, unum, quod correspondet habitudini, & relationi illorum ad DEUM, & hoc est beatitudo essentialis, alterum, quod respondet bonitati, quasi absolutæ, quam opus bonum habet in se, nimirum beatitudo accidentalis. *Probatur 5.* Et est confirmatio prioris argumenti: In omni merito Justi invenitur quædam conversio hominis ad DEUM, ultimum Finem, & simul aversio, & contemptus alicujus creaturæ, quæ propter DEUM contemnitur, illique postponitur, ergo etiam conveniens est, ut detur duplex præmium, unum, quod est ipse DEUS, & beatitudo essentialis, correspondens conversioni hominis ad DEUM, alterum, bonum quodpiam creatum, sive Beatitudo accidentalis, quæ respondeat contemptui, & aversioni à bono creato. *Probatur denique hæc minor 6.* Authoritate communi PP. & omnium Theologorum, à qua in Quæstione facti (cujusmodi hæc est) non est temerè recedendum.

Porrò

Porrò notandum: beatitudinem accidentalem esse duplicem: unam, quæ omnibus Beatis erit communis, licèt non sine aliqua varietate, juxta diversitatem singulorum, uti est mutua familiaritas, & amicitia, & honor Beatorum, habitatio in tali loco, gloria corporis, gaudium de bonis operibus à se in statu viæ exercitis &c. Alteram, quæ aliquibus solùm Beatis erit propria, ut sunt aureolæ, variæ revelationes, & gaudia, de rebus ad Personam ipsorum, ratione status, & officij, in quo aliquando fuerunt, pertinentibus, & alia his similia. Ratio est: Quia status gratiæ & gloriæ imitari solet statum naturæ: ergo, sicut in alijs rebus naturalibus præter proprietates omnino intrinsecas, quæ ad specificam illarum naturam consequuntur, dantur aliqua accidentia intrinseca, omnibus individuis communia, cum aliqua tamen inter se diversitate, alia verò quibusdam tantùm individuis propria, ita cum proportione idem dicendum videtur de statu beatitudinis & ipsis Beatis.

Sed contrà: Beatitudo correspondet meritis, ut præmium & corona: atqui meritis unum tantùm correspondet præmium adæquatum, & condignum, videlicet beatitudo essentialis: *Visio*, enim *est tota merces*, ut docet August: ergo nulla datur beatitudo accidentalis. *Confirm:* Vel enim beatitudo essentialis est præmium sufficiens, & adæquatum meritorum, vel non est? Hoc secundum dici non potest: tum quia repugnat Augustino jam citato, tum quia sequeretur, opera nostra esse majoris valoris, & æstimabilitatis in ratione meriti, quàm sit DEUS in ratione præmij, cùm ex supposito per adeptionem DEI nondum sufficienter remunerari possint opera nostra, quod falsum planè est & absurdum. Primum etiam non: quia sic vel gratis daretur beatitudo accidentalis, vel certè plus responderet merito, quàm unum præmium adæquatum, quod dici non potest. *Resp: Neg: Conf: Ratio est 1.* Quia, sicut, cui datur forma, dantur simul, per modum unius, consequentia ad formam, quia hæc pertinent ad esse completum formæ, ita, cui pro præmio datur beatitudo essentialis, datur etiam accidentalis, quæ consequitur ad essentialem, & hoc totum habet rationem præmij unius condigni, & adæquati. Ratio est 2. Quia DEUS non solùm præmiat merita nostra de condigno, sed etiam de congruo, ultra condignum, juxta illud superiùs allatum *mensuram bonam*, id est condignam, *confertam & coagitatam, & superefluentem* id est, supercondignam, *dabunt in sinum vestrum:* Unde licèt beatitudo essentialis sit præmium condignum, & adæquatum, non sequitur, excludi accidentalem, quæ datur per modum præmij congrui, ultra condignum. Ratio est 3. Quia licèt Beatitudo essentialis sit præmium condignum, & adæquatum meritorum, quatenus hæc continent conversionem & habitudinem ad DEUM ultimum Finem, quatenus tamen continent bonitatem propriam creatam absolutam, vel contemptum boni alicujus creati, congruum est, ut insuper præmientur per beatitudinem accidentalem, id est, per bonum aliquod creatum, & gaudium de illo. *Ex quo patet ad Confirm:* Dicitur enim 1. Beatitudinem essentialem esse quidem præmium condignum meritorum, quia tamen ex ea, tanquam ex radice, consequitur beatitudo accidentalis, eum, qui meretur essentialem, etiam mereri accidentalem, quia, cui datur forma, dantur etiam consequentia ad formam, & pertinentia ad esse completum formæ. Dicitur 2. Beatitudinem essentialem esse quidem præmium condignum, per hoc tamen non excludi præmium aliud congruum, ultra condignum, cujusmodi est beatitudo accidentalis. Dicitur denique, beatitudinem essentialem esse quidem præmium adæquatum nostrorum meritorum, in quantum hæc importat habitudinem, ordinem, & conversionem ad DEUM, ut ultimum Finem, mereri tamen ea, saltem de congruo, aliud insuper præmium accidentale, in quantum important insuper bonitatem quandam absolutam, vel aversionem à creatura, seu contemptum illius.

ARTIC: II. *An dentur aliquæ dotes in Beatis? & quid ea sint, ac quot?*

Resp: dari. Probatur. Quia unio animæ cum DEO per charitatem est quædam desponsatio spiritualis, juxta illud Pauli 1. Corinth: 11. *Desponsi vos uni viro Virginem castam &c.* figuratúrque per matrimoniũ carnale, juxta illud ejusdem: Ephes: 1. *Sacramentum hoc magnum est, ego autem dico in Christo in Ecclesia*, atqui, quando matrimonium carnale sponsæ fit indissolubile cum sponso, & sponsa introducitur in domum viri, conferuntur sponsæ quædam dona, quæ dicuntur dos, ergo etiam, quando matrimonium spirituale animæ cum DEO fit indissolubile, & anima introducitur in domum DEI, debent animæ conferri quædam dona, sive dos, & dotes. Atqui hoc contingit, quando anima recipit beatitudinem: in statu enim viæ vinculum illud nondum est omnino indissolubile, neque adhuc anima introducta est in domum sponsi, ergo tunc animæ conferuntur quædam dona, quæ dicuntur dotes, atque ita in Beatis dantur dotes. 2. Quia ornamenta sponsarum quæ illis dantur, quando introdu-